

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 130.635 van 26 april 2004
in de zaken A. 87.519/IX-2058
88.516/IX-2156.**

In zake : Peter SUENAERT,
die woonplaats kiest bij
advocaat G. VAN GRIEKEN,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Vossendreef 4, bus 29

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Landsverdediging.

D E R A A D V A N S T A T E, I X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Peter SUENAERT op 27 oktober 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 9 augustus 1999 waarbij het door hem aangevraagde ontslag met ingang op 1 augustus 1999 geweigerd wordt (de zaak G/A 87.519/IX-2058);

Gezien het verzoekschrift dat Peter SUENAERT op 18 december 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 1 oktober 1999 waarbij zijn aanvraag van 4 juli 1999 tot het verkrijgen van een tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (TALO-(T)) vanaf 1 augustus 1999 wordt geweigerd (de zaak G/A 88.516/IX-2156);

Gelet op het arrest nr. 85.872 van 13 maart 2000 waarbij, in de zaak A. 87.519/IX-2058, de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging ingediend op 18 april 2000 door verzoeker in de zaak G/A. 87.519/IX-2058;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord in de beide zaken;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de beschikking van 11 september 2002 tot voeging van de zaken;

Gelet op de beschikking van 11 september 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 3 maart 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 april 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van luitenant-kolonel militair-administrateur R. GERITS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het behalve wat de kosten betreft eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd R. AERTGEERTS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt:

1.1. Op 4 augustus 1986 neemt verzoeker, geboren op 19 september 1968, voor een onbepaalde duur dienst bij de Medische Dienst van de Krijgsmacht. Hij wordt opgenomen in het kader van de beroepsofficieren. Op 26 december 1993 wordt hij benoemd in de graad van geneesheer-luitenant.

1.2. Op 16 januari 1995 vraagt verzoeker zijn ontslag als militair geneesheer. In zijn aanvraag vermeldt verzoeker omstandig de redenen van zijn ontslagaanvraag.

Op 11 mei 1995 weigert de minister van Landsverdediging, na advies van de hiërarchische meerderen, het ontslag uit het kader der beroepsofficieren.

1.3. Op 7 april 1995 vraagt verzoeker een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden (afgekort:TAPA) voor de duur van twaalf maanden met ingang van 1 augustus 1995.

Op 1 juni 1995 staat de minister van Landsverdediging die aanvraag toe. Gedurende de volgende drie jaar -tot 31 juli 1999- wordt die tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden verlengd.

1.4. Op 7 mei 1999 vraagt verzoeker zijn ontslag uit het kader der beroepsofficieren op datum van 1 augustus 1999. In zijn aanvraag vermeldt verzoeker de redenen van zijn ontslagaanvraag. Hij wijst er, onder meer, op dat hij sinds 1 augustus 1995 geniet van tijdelijke ambtsontheffingen wegens persoonlijke aangelegenheden, dat hij werkzaam is als geneesheer-specialist in opleiding in de inwendige ziekte en dat hij deze functie wenst verder te zetten.

1.5. Op 4 juli 1999 vraagt verzoeker een tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking -tijdelijke maatregel (hierna: TALO-(T)) met ingang

van 1 augustus 1999. Hij vraagt de toelating om een beroepsactiviteit uit te oefenen als "bediende UZ Leuven en KU Leuven (Geneeskunde)".

1.6. Met een nota van 29 juli 1999 zendt de chef van de Generale Staf het dossier met betrekking tot de aanvraag van verzoeker van 7 mei 1999 voor ontslag op aanvraag voor beslissing aan de minister van Landsverdediging. Hij wijst erop dat verzoeker, volgens de rendementsberekening voorgesteld aan de minister, pas op 1 februari 2009 aan de rendementsvoorwaarden voldoet. Hij verleent een ongunstig advies "wegens de evolutie van het aantal algemene geneesheren".

1.7. Op 1 augustus 1999 wordt verzoeker heropgenomen in de getalsterkte en bekomt hij een verlof van 31 dagen.

1.8. Op 9 augustus 1999 beslist de minister van Landsverdediging met betrekking tot de aanvraag tot ontslag van 7 mei 1999 als volgt :

"BESLISSING: GEWEIGERD

Motivering in rechte: Artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut der beroepsofficieren.

Motivering in feite:

Uit de lezing van het geciteerde artikel volgt dat het bekomen van een ontslag geen absoluut recht is, maar onderworpen is aan een beoordeling van de minister, die het individueel belang moet afwegen tegenover het algemeen belang.

De encadreringssituatie in de categorie van de geneesheren-omnipracticci is precair. Omwille van de natuurlijke afvloeiingen alleen al, zal het aantal geneesheren-omnipracticci dalen onder de drempel van 137 die noodzakelijk zijn voor het kunnen verzekeren van de eerste lijn zorgen.

De bijkomende lasten ten gevolge van de opdrachten in ex-Joegoslavië hebben daarenboven de behoefte aan algemene geneesheren doen toenemen.

Deze situatie kan niet op korte termijn opgelost worden als gevolg van de lange vormingsduur van de geneesheren van de normale werving.

De werving op diploma verhelpt evenmin aan deze ongunstige toestand gezien de actuele conjunctuur op de arbeidsmarkt. Daarenboven moet een nieuw aangeworven geneesheer eerst voldoende ervaring opdoen vooraleer hij uw vertrek zou kunnen compenseren.

In deze context zou het bijkomend vertrek van omnipracticci de goede werking van de Krijgsmacht in gevaar kunnen brengen.

Ik stel verder vast dat u pas aan de rendementsvoorwaarden voldoet op 1 februari 2009.

Om deze redenen kan ik, tot mijn spijt, geen gunstig gevolg geven aan uw aanvraag tot ontslag."

Dit is de bestreden akte in de zaak A. 87.519/IX-2058.

1.9. Met een nota van 30 augustus 1999 zendt de chef van de Generale Staf, het dossier met betrekking tot de aanvraag van verzoeker van 4 juli 1999 voor een TALO-(T) voor beslissing aan de minister van Landsverdediging. Hij wijst erop dat verzoeker aan de wettelijke voorwaarden voldoet en voegt daaraan toe dat hij "pas op 1 februari 2009 voldoet aan de vereiste rendementsvoorwaarden om het ontslag te bekomen volgens de rendementsberekening toegepast door de minister van Landsverdediging". Hij verleent een ongunstig advies "omwille van het kadertekort in de groep van de omnipractici".

1.10. Op 1 september 1999 krijgt verzoeker een verlof van 29 dagen. Vanaf 1 oktober 1999 is hij gedurende 31 dagen afwezig om gezondheidsredenen.

1.11. Op 1 oktober 1999 treft de minister van Landsverdediging een negatief besluit met betrekking tot de aanvraag van 4 juli 1999 tot TALO-(T). Hij overweegt dat, bij de afweging van het individueel belang van verzoeker aan het algemeen belang besloten is dat de encadreringssituatie bij de geneesheren-omnipractici precair is en dat het bijkomend vertrek van omnipractici de goede werking van de Krijgsmacht in het gedrang zou kunnen brengen. Tevens wordt aangestipt dat verzoeker de rendementsvoorwaarden pas op 1 februari 2009 zal bereiken.

Dit is de bestreden beslissing in de zaak A. 88.516/IX-2156.

1.12. Op 9 oktober 1999 dient verzoeker een willig beroep in bij de minister van Landsverdediging met betrekking tot de weigeringsbeslissing van 9 augustus 1999.

Bij brief van 11 oktober 1999, gericht aan de minister van Landsverdediging, drukt Prof. Dr. Paul RUTGEERTS van de Dienst Inwendige Geneeskunde van de Universitaire Ziekenhuizen Leuven zijn "grote bezorgdheid" uit met betrekking tot de weigering van het ontslag van verzoeker. Hij wijst erop dat verzoeker betrokken is bij een onderzoeksproject dat zich over verschillende jaren uitstrekt en dat zijn voltijds wetenschappelijk mandaat in de faculteit Geneeskunde nog minstens drie jaar loopt. Hij vraagt begrip voor het grote probleem dat het wegvallen van verzoeker als onderzoeker in het onderzoeksproject zou veroorzaken en verzoekt een inspanning te willen doen om "een redelijke oplossing uit te werken met het oog op de hogere maatschappelijke belangen die hier op het spel staan".

1.13. Met een nota van 20 oktober 1999 vraagt de administratieve korpscommandant van verzoeker aan de Divisie Personeel van de Generale Staf de toelating tot het opstellen van een "model 5".

Met een nota van 26 oktober 1999 meldt de Divisie Personeel aan de administratieve korpscommandant van verzoeker dat het is toegelaten verzoeker te laten onderzoeken door een militaire geneesheer ten einde het model 5 op te stellen. Na afloop van de geëigende procedure besluit de Militaire Commissie van Beroep voor Geschiktheid en Reform dat verzoeker definitief ongeschikt is voor de dienst in toepassing van artikel 117, § 2, van de wet van 14 februari 1961 en bij koninklijk besluit nr. 3417 van 8 maart 2001 wordt verzoeker ten definitieve titel op anciënniteitspensioen gesteld in toepassing van artikel 3, littera C der samen-geordende wetten op de militaire pensioenen, op datum van 1 februari 2001.

2.1. Overwegende dat de auditeur-verslaggever in zijn verslag ambtshalve het besluit geformuleerd heeft dat, aangezien thans vaststaat dat verzoeker wegens zijn oppensioenstelling door het koninklijk besluit van 8 maart 2001, met ingang van 1 februari 2001 het actief kader van de krijgsmacht verlaten heeft en aangezien die oppensioenstelling verzoeker nog in een gunstiger financieel regime heeft gebracht dan de inwilliging van zijn vrijwillig ontslag hem had kunnen plaatsen, hij geen actueel belang meer heeft bij het bestrijden van de weigerings-beslissing van 9 augustus 1999; dat verzoeker in zijn laatste memorie die stellingname

niet betwist heeft; dat de Raad van State derhalve, in het verlengde van het auditorsverslag, kan vaststellen dat verzoeker geen actueel belang heeft bij het bestrijden van het ministerieel besluit van 9 augustus 1999, voorwerp van het eerste beroep;

2.2.1. Overwegende, wat het tweede beroep betreft, dat de verwerende partij opmerkt dat artikel 20, § 1, 2°, van het koninklijk besluit van 24 juli 1997 de bepalingen met betrekking tot de TALO-(T)-regeling slechts van toepassing heeft gemaakt op de officieren die in werkelijke dienst zijn op het ogenblik dat zij hun aanvraag indienen, dat verzoeker zijn aanvraag op 4 juli 1999 heeft ingediend en dat hij op dat ogenblik een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden (TAPA) genoot, wat betekent dat hij zich toen in de stand “non-activiteit” bevond; dat zij daaruit afleidt dat de vernietiging van het bestreden besluit verzoeker geen voordeel kan opleveren, aangezien de minister toch verplicht zal zijn om de TALO-(T) te weigeren;

2.2.2. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord opmerkt dat de aangevoerde exceptie verband houdt met de grond van de zaak, waar de grondwettigheid van “de aanvullende voorwaarde” is aangevoerd; dat hij de Raad van State vraagt om aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag te stellen over de overeenstemming van artikel 20, § 1, eerste lid, 2°, van het koninklijk besluit van 24 juli 1997, bekrachtigd door artikel 10 van de wet van 12 december 1997 met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat die aanvullende voorwaarde niet door de wetgever vastgesteld is;

2.2.3. Overwegende dat de auditeur in zijn verslag vastgesteld heeft dat de artikelen 41 en 43 van de wet van 25 mei 2000 tot instelling van de vrijwillige arbeidsregeling van de vierdagenweek en de regeling van de halftijdse vervroegde uitstap voor sommige militairen en tot wijziging van het statuut van de militairen met het oog op de instelling van de tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking, het koninklijk besluit van 24 juli 1997 met terugwerkende kracht tot 20 augustus 1997 hebben opgeheven en dat er bijgevolg geen reden meer is om de in de

memorie van wederantwoord opgeworpen prejudiciële vraag te stellen; dat verzoeker in zijn laatste memorie die conclusie niet betwist;

Overwegende dat in hetzelfde verslag voorts ambtshalve vastgesteld is dat artikel 20, § 1, eerste lid, van de wet van 25 mei 2000, de geneesheren principieel uitsluit van de TALO-(T)-regeling en dat de Koning geen gebruik gemaakt heeft van de mogelijkheid om de uitsluiting op te heffen voor bepaalde categorieën geneesheren, zodat verzoeker onmogelijk een TALO-(T) kan verkrijgen en een eventuele vernietiging van het besluit van 1 oktober 1999 hem dan ook geen voordeel meer kan opleveren en dat er herinnerd is aan het arrest nr. 72/2002 van 23 april 2002 waarbij de beroepen tot vernietiging van de wet van 25 mei 2002 verworpen zijn; dat verzoeker in zijn laatste memorie ook te dien aanzien geen opmerkingen meer maakt;

Overwegende dat, de voormelde conclusies van het auditorsverslag bijvallend, de Raad van State vaststelt dat verzoeker geen actueel belang heeft bij de vernietiging van de weigering om hem vanaf 1 augustus 1999 een TALO-(T)-regeling toe te kennen;

3. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie vraagt dat de kosten van de gedingen ten laste van de verwerende partij gelegd worden, aangezien “de nieuwe retroactieve wetgeving tot stand gekomen (is) na het indienen van de verzoekschriften” terwijl “ab initio het verzoekschrift ontvankelijk was”; dat die vraag duidelijk betrekking heeft op het tweede beroep, en dat er te dien aanzien kan op ingegaan worden; dat immers verzoeker zich bij het indienen van dat beroep op het standpunt plaatste dat het koninklijk besluit van 24 juli 1997 tot stand gekomen was met miskenning van de grondwettelijke prerogatieven van de wetgevende macht terwijl dit gebrek met de wet van 20 mei 2000 verholpen is; dat in die zin derhalve het integraal teloorgaan van het belang van verzoeker inderdaad volgt uit de inwerkingtreding van de laatstgenoemde wet; dat, wat het eerste beroep betreft, het teloorgaan van het belang van verzoeker volgt uit zijn gedwongen oppensioenstelling;

dat er ook te dien aanzien reden is om de kosten ten laste van de verwerende partij te leggen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De beroepen worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring in de zaak A. 87.519/IX-2058, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

De kosten van het beroep in de zaak A. 88.516/IX-2156, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verwerende partij .

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig april 2000 en vier, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.